



DECLARAȚII OFICIALE

Declarație cu privire la pace

Una dintre marile probleme de natură politică și etică din zilele noastre este cea a războaielor și a păcii. Este o problemă complexă și încurcată. Disperarea planează asupra minților și inimilor oamenilor, milioane dintre aceștia așteptându-se la un holocaust nuclear fără a avea speranța fundamentală a unei vieți viitoare sau veșnice.

Astăzi ne confruntăm cu o situație fără precedent. Ființele umane au dezvoltat metode care pot duce la distrugerea întregii umanități, metode pe care le eficientizează și perfecționează – deși acestea cu greu pot fi considerate cuvintele potrivite pentru a le descrie. Începând cu cel de-al Doilea Război Mondial, civilii nu mai sunt răniți doar întâmplător sau ocazional, ci ei au devenit o țintă.

Creștinii cred că războiul este urmarea păcatului. După căderea în păcat, conflictul a devenit un element prezent de-a lungul existenței umane. „Satana găsește plăcere în război (...). Ținta lui este să provoace popoarele la război unul împotriva altuia” (Tragedia veacurilor, pag. 589). Aceasta este o tactică diversionistă care are scopul de a împiedica misiunea de vestire a evangheliei. Deși în ultimii 40 de ani a fost evitată izbucnirea unui război mondial, au avut loc în jur de 150 de războaie între națiuni sau în interiorul acestora, în aceste conflicte pierind milioane de oameni.

Astăzi, toate guvernele pretind că depun eforturi pentru dezarmare și pace, însă faptele par a indica adesea într-o altă direcție. Statele cheltuiesc procente imense din resurselor lor financiare pentru achiziționarea de arme nucleare și alte materiale de război, suficiente pentru a distruge civilizația umană așa cum o cunoaștem. Buletinele de știri se concentrează asupra milioanele de bărbați, femei și copii care suferă și mor în războaie și tulburări civile și care sunt obligați să trăiască în mizerie și sărăcie. Cursa înarmărilor, cu uriașa risipă de resurse umane și financiare, este una dintre cele mai evidente nelegiuiri ale zilelor noastre.

Astfel, promovarea păcii de către creștini este numai dreaptă și potrivită. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îndeamnă toate națiunile să-și făurească din săbii pluguri și din sulite cosoare (Isaia 2:4). Conform convingerii fundamentale a Bisericii cu numărul 7, bărbații și femeile au fost „creați spre slava lui Dumnezeu” și sunt „chemați să-L iubească pe El, să se iubească unii pe alții și să aibă grijă de cei din jurul lor” și nu să se distrugă sau să se rănească unii pe alții. Hristos Însuși a spus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9).

Deși pacea nu se obține prin declarații oficiale ale bisericilor, între prima și cea de-a doua venire a lui Hristos, o biserică creștină autentică lucrează pentru pace. Dar speranța cu privire la revenirea lui Hristos nu ar trebui să existe într-un vid social. Speranța adventistă trebuie să se manifeste și să se transpună într-o preocupare profundă pentru binele fiecărui membru al familiei umane. Este adevărat că, în sine, acțiunile creștine din prezent și din viitor nu vor instaura viitoarea împărăție a păcii, ci doar Dumnezeu o poate face, prin revenirea Fiului Său.

Într-o lume plină de ură și conflicte, o lume a conflictelor ideologice și militare,

advenștii de ziua a șaptea își doresc să fie cunoscuți ca oameni ai păcii și lucrează pentru pace și dreptate în toată lumea sub călăuzirea lui Hristos, conducătorul unei noi omeniri.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 27 iunie 1985, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în New Orleans, Louisiana, Statele Unite ale Americii.